H. G. Wells Science Fiction Society, Timişoara, România

...acasă despre noi istorie paradox autori lucrări legături diverse contact

Duşan BAISKI
Duşan BAISKI

O aspirină pentru Emily Brontë

Plouase.

Stăteau în balcon şi se uitau muţi la florile din ghivece. Atunci se auzi un bufnet surd. „Ce, încă mai tună?" întrebă el, parcă dezamăgit. Se apropie de geam şi privi în sus, la norii ce se roteau deasupra lor. Jos, într-unul din garajele blocului de vizavi, o maşină întoarsă într-o rână. „S-a oprit", zise ea. Apoi smulse un fir de iarbă răsărit cine ştie cum lângă cactusul proaspăt sădit. Printr-o fereastră larg deschisă năvăliră cu furie acorduri muzicale. „Iar a pus placa aia", mormăi bărbatul.

Când ploua, le plăcea să stea în balcon, acolo, la ultimul etaj, şi să numere picăturile de ploaie. Să vadă cum fug câte unii, surprinşi fără umbrele. Stăteau cu nasurile lipite de sticla încă fierbinte (balcon închis, aşa-l şi vruseseră) şi-şi aminteau de toate ploile şi de toate furtunile pe care le-au trăit şi care i-au surprins la rându-le, de s-au uitat şi alţii la ei, bucurându-se de adăpost, aşa cum s-au uitat şi ei acum, până turnase cu găleata.

Dinspre garaje răzbătu zgomot de tablă lovită cu ciocanul. Zidurile clădirilor înalte, de beton, repetau mecanic, iritant, fiecare sunet. Bărbatul îşi trecu palma peste cerceveaua metalică şi şterse câţiva stropi de apă. Lângă pântecele Daciei culcate pe o parte ardea o flacără albăstruie, oxiacetilenică. Prin curte plutea, sufocant, miros de carbid.

„[i-am spus că Fane n-o să aibă destui nervi cu Ioana. De fapt, ai văzut, era o fiinţă imposibilă". De undeva ţipă un copil şi bărbatul scormoni iar cu privirea prin hăul de sub ei. Pe asfaltul ce începuse să se aburească, două fetiţe cu codiţe desenaseră nişte dreptunghiuri şi se jucau „de-a şcoala". „Tu n-asculţi", se întoarse el dojenitor. „Ba, ascult", zise femeia.

Un timp nu se mai auziră decât loviturile de ciocan și un motor accelerat la maximum. „Iar și-au făcut cuib sub geamul de la baie", vorbi el, urmărind țopăiala bezmetică a unei perechi de vrăbii pe tabla sub care se zăreau discret câteva fire de paie și câlți de bumbac. „I-am spus: mă, Fane, lasă, ai tot timpul să te-nsori. Nu, că ei se iubesc și că părinții Ioanei o să le cumpere imediat apartament și mașină, că au cazan de țuică și nu mai știu ce..."

Se întoarse iarăși către femeie și o surprinse ștergând cu o pensulă de pictură praful de pe cactuși. Pe măsuța de melamină, radiocasetofonul, o pereche de căști audio și o carte din „Colecția romanului de dragoste", cu titlul întors de-a-ndoaselea. „E... mi... ly..." silabisi el, apoi, parcă deodată obosit, se roti iar spre curtea plină de copii, de zgomote și de mașini. Fetițele cu codițe se jucau „de-a școala", doi puști loveau o minge de ușile de tablă ale unui garaj, sudorul de lângă pântecele acela negru de Dacie bătea zgura. La un geam înfloriseră pânzeturile unor plăpumi și unor albituri de așternut.

„Le-au cumpărat și apartament, și mașină", reluă. „Un timp a fost bine. Însă Ioana a început să facă riduri. A devenit acră. Și melițaîntruna... Cum dracu' putea melița atât? Eu cred că muierile astea-s bolnave... Fir-ai tu să fii!" Unul din grămada de copii din curte pocnise cu carbid și detunătura, ce-l luase prin surprindere, făcuse geamurile să zdrăngăne. „Va trebui totuși să punem chit, i-auzi cum se cutremură. Știi, nici Fane n-a fost ușă de biserică. Însă putea să fi văzut încă de la început că Ioana, fiind mai bătrână decât el, avea deja laba gâștei pe la ochi și că în scurtă vreme, din păunoșenia și din bățoșenia ei de femeie bine n-or să rămână decât ridurile și năravul: melița. Nu-l mai interesa nici apartamentul, nici mașina. Îi stăteau în gât. Laolaltă cu Ioana. Soață cu zurgălăi... Așa a început. A întârziat azi, a întârziat mâine... – sta n-are decât un singur disc și-l întoarce când pe o parte, când pe alta..."

Își aținti privirea spre fereastra prin care se auzea refrenul unei melodii de muzică ce se voia populară, încercând să vadă picapul, discul acela ce-l scotea deja din sărite și persoana în stare să-și maltrateze timpanele cu cântece de birt. „Poate-i o casetă, că äia de la Electrecord nu înregistrează asemenea tâmpenii", concluzionă, întors pentru o clipă către nevastă. De fapt, se întorsese să afle dacă-i acolo și nicidecum pentru ca să vadă ce anume face. Gândul că ei doi se înțeleg de minune îi furnică plăcut coastele și omoplații și el simți o presiune

ciudată în gât, în piept, în cap. „N-am mai întâlnit o femeie care să dea atâta din gură ca Ioana asta. Când mergeam la ei, în cinci minute aflam toate bârfele din cartier. Pe urmă pornea să mi se plângă de Fane. Că Fane bea ca unul din ăia, că nu vorbeşte cu ea zile-ntregi, că patul lor din dormitor stă neatins, că a auzit ea cum că el umblă după cai verzi pe pereţi şi după fuste scurte…”

Un claxon scurt îi fulgeră dureros prin creier. Pentru o clipă îi trecu pe dinaintea ochilor ceva ca o aripă neagră şi aproape că ridică palma să o alunge, să se apere. Se uită din nou în curte. Cineva dintr-un Trabant ocăra copiii, dând din mâini ca un epileptic. Sudorul bătea toba în tabla încă roșie de căldură. Un bărbat într-un șort galben, mătăsos, îşi spăla bicicleta. Fetiţele se certau pentru o piatră oprită chiar pe linia de cretă.

„După ploaia asta, totul parcă râde”, observă bărbatul, nu fără o uşoară urmă de satisfacţie în glas, urmărind cum se destramă norii pe cer, cum se învălmăşesc din nou în zbor, plutind impasibili mai departe, în voia unui vânt secat de putere. „M-am dus într-o zi pe la ei, că m-a chemat Fane să-l ajut într-o problemă, şi i-am găsit pe amândoi mânioşi, aprinşi la faţă, cu privirile tăioase, de parcă în secunda aceea eu i-aş fi oprit dintr-o încăierare. Fane a dat din umeri, ca un ţânc neputincios, m-a privit lung, cu subînţeles, nu trebuia s-o fi făcut, eu înţelesesem prea bine totul, şi mi-a spus să trec altă dată, că acum era Ioana acasă. Nu m-am supărat, eu nu pot să mă supăr pe Fane… Când naiba o să termine și ăsta cu sudura lui… Da, așa a fost cu ei”.

O nouă bubuitură zgâlţâi sticlele prinse prost în cadrele de metal. Amânase deja de prea multe ori să finalizeze balconul şi acum îi era ciudă pe sine. Vrăbiile de pe pervazul de tablă zincată zburară speriate.

„N-aş fi crezut că Ioana e-n stare să-şi înşele bărbatul. Mai târziu mi-am dat seama că toate poveştile ei erau doar praf în ochii lumii. Fane este un băiat de treabă, prea de treabă ca să înşele el pe cineva… A prins-o. Ştii, a prins-o cu ăla cu care se-ncurcase ea. Un pierde-vară, un nepricopsit care le mânca banii la amândoi. De fapt, nu părea mai frumos decât Ioana… Săracu’ Fane, acum bea, tot timpul bea. Îmi spăl amarul, mi-a şoptit odată”.

Vocea i se stinse şi ultimele cuvinte se pierdură în gâtlej. Îi părea rău de Fane. Ţinea foarte mult la el. Un nou claxon. „— sta e Georgică, îşi cheamă nevasta. I-e greu să urce după ea… Auzi, m-am întâlnit azi

cu Fane. Iar a avut o criză de stomac. I-am tot repetat să nu bea, că nu-i face bine… Ştii, m-a cuprins deodată mila pentru el. Nu e drept ca un om aşa de bun să sufere atât. Şi pentru ce, pentru una ca Ioana. Eu unul aş fi murit lângă ea. Ori n-aş fi stat nicio clipă împreună cu ea. Moară stricată… Dumnezeule, dar fiinţa asta nu mai poate avea niciun fel de altă muzică?”

În curtea cu maşini, copiii începuseră să se joace de-a v-aţi ascunselea, fără să le pese de sudor (sau de mecanicul-auto?), de bărbatul chel care-i privea mânios de la balconul de la etajul patru, de fetiţele cu codiţe şi păpuşi.

„Suferea cumplit, săracu’. Cineva i-a adus nu ştiu ce fel de medicamente… Nu mai stau împreună. La dat afară. Cum pot fi unii oameni, nu pot să-mi dau seama nici în ruptul capului. La ce i-au fost bune apartamentul şi maşina şi cazanul cu ţuică al socrilor, care i-a nenorocit şi sănătatea?”

Sudorul (sau poate tinichigiul) îndrepta cu ciocanul una din aripile din spate ale maşinii întoarse cu burta în sus. Un prunc ţipa din rărunchi.

„Ce vrei să fi făcut?… Să-l fi lăsat în stradă, ca pe ultimul om din lume?… Fane mi-e frate, nu? I-am spus să vină să stea la noi… Ne-om înghesui cumva…” Se întoarse încet, cumva cu teamă că va auzi vreun protest din partea femeii, însă aceasta, scufundându-se în scaunul de plajă, cu căştile audio pe urechi, adormise cu la răscruce de vânturi pe piept. Pe masa de melamină, radiocasetofonul şi cutia unei casete cu Sonate pentru vioară şi pian de Beethoven.

DUŞAN BAISKI – Luna şi tramvaiul 5 – proză scurtă – Editura Marineasa – 1994

All contents copyright © 2004. All rights reserved